

Нуктаҳо

Мавзӯи нукта:

Муҳочири Биҳишт

Нависандаи нукта:

Илёс Ҳакимӣ

Тавачҷух: Дидгоҳи дарҷ шуда дидгоҳи ирсолии яке аз корбарон аст ва лузуман дидгоҳи ин дафтар маҳсуб намешавад.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Муҳоҷири Биҳишт¹

Илёс Ҳакимӣ

Ба номи Худованди маннон

Марди ҷавон ба сӯй интиҳои хиёбони хилват дар ҳаракат аст. Сар пойин андохта ва зери лаб сухан мегӯяд. Гоҳе бо хашм дасташро такон медиҳад ва садояшро болотар меоварад. Гӯйи бо касе сухан

¹ . Бар асоси омӯзаҳои шафоҳии ҳазрати аллома Мансури Ҳошими Хуросонӣ ҳафизахуллох таъоло

Муҳофири Биҳишт

мегӯяд, аммо касе ҳамроҳи ӯ нест ки мухотаб қарор диҳад. Шояд бо худааш суҳан мегӯяд. Оре, вале чаро инқадар тунд ва хашен? Ингор бо худааш даъво дорад.

Интиҳои хиебон, хокӣ аст ва ҳудуди сад метри дигар ки биравад ба заминҳои холии ин минтақа мерасад ки сохту созе дар он сурат нагирифта ва фақат талҳои хокрубаҳои сохтумонӣ дар он ба чашм меҳурад.

Сар боло мекунад ва мебинад ба таппаҳои нухола расидааст. Бадаш меояд ва онҷоро муносиби қадам задан намеёбад. Бар пошна мечарҳад ва бозмегардад.

Чашмонаш ашколуд аст. Ба бечорагон мемонад, аммо зоҳираш намеҳурад ғафӣр ва мискин бошад. То наздики ғуруб хиебонҳоро бо қадам ҳисоб мекунад ки ба масчиде мерасад. Садои Қуръон ба гӯш мерасад. Наздики азони мағриб аст. Вориди сахнаи масҷид мешавад ва ба вузӯхона меравад. Вузу мегирад ва бармегардад. Кафшҳояшро дар кафшкани мегузорад ва вориди масҷид мешавад. Сахт дар фикр аст. Онқадар ки ҳатто мӯҳи маввоч ва ба ҳам рехтаашро дар назди ойнаи вузӯхона мурағтаб накарда буд. Сафҳои намози ҷамоғат муназзам шуда ва азон ба поён расидааст ва имоми ҷамоғат иқома меҳонад: <<Қад қомати салот, қад қомати салот...>>, аммо ӯ дастанаашро дар бағал гирифта ва рӯй ду зону ҳам шудааст ва ҳеҷ намешунавад. Марди бузургсоле канори ӯ истода аст ки мутаваҷҷеи ӯст. Ба ӯ нигоҳ мекунад ва мебинад ҳавосаш нест. Меҳоҳад ӯро мутаваҷҷеҳ кунад. Андаке даранг мекунад ва вақте мебинад ки ҷавон аслан дар масҷид нест, бо <<Такбиратул эҳромӣ>> баланде намозашро оғоз мекунад то мағар садои ӯ, ҷавонро ба худ оварад. Ҷавон пас аз яке –ду сония ба худ меояд. Асари такбир дар гӯшаш, ӯро ба масҷид баргардонда буд. Зуд бармеҳезад ва такбир мегӯяд ва ба намоз меистад.

Намоз ба поён расидааст. Мардум тасбиҳоташонро мегӯянд ва ба таъқибот машғуланд. Марди пир ҳамчунон мутаваҷҷеҳи марди ҷавон аст. Вақтӣ ҷавон сар аз сачда бармедорад, бо ӯ даст медиҳад ва пас аз дуё барои қабули намоз, мепурсад: “Чи шудааст ҷавон?”

Муҳофири Биҳишт

Хеле дар худ фуру рафтӣ. Худойи накарда мушкиле пеш омада?”

Чавон ба сурати солхӯрда ва намакини пирамард нигоҳ мекунад ва бо ҳолати берухе посух медиҳад: “Балои бузурге ба сарам омада ҳоҷӣ. Намедонам чи кор кунам. Бадбахт шудаам”.

Пирамард мегӯяд: “Худо накунад чавон. Ту ки фурсати зиёд дорӣ. Барои ҳама чи фурсат дорӣ. Ҳар зараре барои шумоён қобили ҷуброн аст. Мойем ки вақтамон тамом шуда. Дар вақти изофаем...”

Ва сипас меҳандад.

Чавон ба зӯр гӯшаи лабашро ба нишони ханда, каш медиҳад ва сукут мекунад ва сипс мегӯяд: “На ҳоҷи. Ман балойе ба сари худам овардам ки ҳеҷ банӣ башаре намеорад. Ҳафтаи пеш даст аз по хато кардам ва назди чашмони Худованд гуноҳе мертакиб шудам ки феълан фақат аз он метарсам. Ҳаршаб метарсам ва хобам намебарад. Ман ҳама чиз доштам ва Худо чизе кам нагузошта буд барои ман, вале баъди он рӯз, Худо чунон кашада ба ман зад ки ҳанӯз даври худам мечархам. Тоза фаҳмидам чи хатое кардам. Инқадар дар неъмат фарқ будам ки нафаҳмидам ки чи кор мекунам. Медонам Худо бандаи ношукртар ва пасттар аз ман надорад.”

Пирамард каме шокки шудааст. Интизори шунидани ҳар чизеро дошт чуз ин. Каме мутаъаммил шуда ва бо кунди ва мин мин мегӯяд: “Писарам ноумед набош. Ҳар чизе роҳе дорад. Бубин шояд битавонӣ ҷуброн кунӣ. Намедонам чи коре кардаӣ, вале даргоҳи раҳмати Худо васе аст. Ноумеди гуноҳи бузург аст писарҷон. Яке ноумед нашавӣ”.

Чавон сари афсӯс мечунбонад ва ҳис мекунад ки комилан бечора аст. Мегӯяд: “Эй кош дар замони Паёмбар будам. Эй кош дар замони аҳли байташ будам. Он вақт чораи корро аз худашон мепурсидам”...

Пешнамоз дорад иқома меҳонад ... акнун <<Такбиратул эҳром>> гуфт. Пирамард дар ҳоле ки тасбиҳашро ба сачдагоҳ мегузошт гуфт: “Бачаҷон иттифоқан гоҳе мардум ҳолати туро доштан ва пеши Паёмбар мерафтанд. Ҳоло намоз бихонем барои ту таъриф мекунам агар вақт доштӣ ...”

Муҳофири Биҳишт

“Аллоҳ акбар”. Пирамард такбир мегӯяд ва намозашро мебандад. Чавон ҳам ки нимаҳез аст, меистад ва такбир мегӯяд. Фикраш дар намоз ба ҳамаҷо меравад. Дар байни намоз чизҳое ба зехнаш меояд ва ашқашро ҷорӣ мекунад. Қатароти ашқашро бо дасташ пок мекунад. Пирамард мутаваҷҷеҳӣ ӯ мешавад. Чавон дар ракати дуввум дастмоле аз ҷеб берун дармеоварад ва бинияшро мегирад. Маълум аст ки ҳудашро контрол мекунад ки мунфачир нашавад.

Намоз тамом шудааст ва Мусайиб пеш аз онки пирамард аз таъкибот фориғ шавад, масҷидро тарк мекунад. Сӯҳбатҳои пирамардро ба қуули фаромӯш кардааст. Чанд кӯча аз масҷид фосила мегирад ки ногоҳ сарашро баланд мекунад ва мегӯяд: “Ох. Пирамард дошт як ҳарфе мезад. Хаёлам парешон шуд, ёдам рафт ки мехост бароям таъриф кунад. Кош идомаи суҳанаашро баъд аз намоз мешунидам. Касе ки пеши Паёмбар рафта буд ва ...”

Ба суръат бармегардад ва бо қадамҳои бузург, ҳудро ба масҷид мерасонад. Ворида саҳнаи масҷид мешавад. Бо ҷашмонаш дунболи он пирамард мегардад. Ба дохили масҷид меравад, аммо пирамард рафтааст. Меҳоҳад ба суроғи пешнамоз биравад. Ё ҳам рафтааст. Бо ҳудаш мегӯяд: Масъалаи муҳиммеро гуфт. Ох, ҷаро ёдам рафт?

Ба мағзаш мерасад ки шояд бишавад ин мавзӯро дар интернет ҷустуҷӯ кард; Ҷаро ки агар амри машхуре бошад, бояд битавонад достонашро биёбад. Тилифони ҳамроҳаш, аз вақти намоз дар ҳоли парвоз аст. Онро аз ҳолати парвоз дермеоварад. Симкорташ ҷавоб намедихад. Дубора кӯшиш мекунад. Чанд бор кӯшиш мекунад, аммо боз ҳам симкорташ ҷавоб намедихад. Меҳоҳад тилифонашро аз асабоният ба замин бизанад, вале пеши ғазаби ҳудашро мегирад ва симкортро берун меоварад ва дубора мегузорад. Симкорт ғайб мешавад, вале интернет симкорт тамом шудааст! Аҷаб!!

Бо ҳудаш мегӯяд: Гиреҳ пушти гиреҳ! Аз ҳафтаи пеш то алон вазъам ҳамин аст. Хок бар сарам. Эй вой бар ман ...

Ба сараш даст мекашад ва онро бо парешонӣ меҳоранд. Тоза мефаҳмад ки чи қадар ҷолуда аст. Бо даст мӯҳояшро соф мекунад.

Муҳофири Биҳишт

Аз касе мепурсад ин наздики кофенете мешиносад? Ў, адреси якеро медиҳад.

Мусайиб ба ончо мерасад. Кофенет бастааст!! Мехоҳад ба хона биравад, вале на пуле дорад ки худро ба хона бираснад ва на обурӯйе ки пеши аҳли хона сар баланд кунад; Чароки назди онон низ расво шудааст! Расвойи ки бимонад, ононро чандин рӯз даргири худаш кардааст. То нимаҳои шаб, гуруса ва хаста пиёда меояд то ба наздикии хона мерасад. Дар роҳ, танҳо хунараш ин будааст ки як иқобе ба худ бизанад ва як маъзаратхоҳӣ аз Худо бикунанд; Ва албатта чи хунараш аз ин болотар!

Назди дари хона аст. Монанди дуздон, калидашро охишта аз киса берун мекунад ки ҳатто касе аз ҳамсояҳо ҳам садое нашунаванд. Сипас бо эҳтиёт онро ба дар меандозад ва дарро ба самти худ мекашад ки бесадо боз шавад. Дар боз мешавад ва ӯ ворида хона мешавад. Худоро шукр дар хона интернет дорад. Ба утоқи худаш меравад. Лаптопро рӯшан мекунад ва бо ин иборот ҷустуҷӯ мекунад: “Чавоне ки назди Паёмбар омад”. “Чавоне ки муртакиби гуноҳе шуда буд ва назди Паёмбар омад” ва ибороти монанди он. Наздики саҳар аст. Меъдааш ба дард омада. Дар уток чизе барои хӯрдан надорад. Сачикеро дар чеби пирохонаш пайдо мекунад ва ба даҳон меандозад, аммо пас аз чанд дақиқа гуруснагиаш бештар мешавад ва дилпеча ҳам мегирад. Тақрибан ба вақти азони субҳ наздик мешавад. Дигар таҳаммул надорад ва мехоҳад баланд шавад ва худашро ба ошпазхона ва яхчол бирасонад. Дар ҳамон лаҳза, яке аз сафаҳоти ҷустуҷӯ, тавачҷуҳашро ҷалб мекунад. Мебинад ки тафсири ояе аст. Ояи 135 сураи Оли Имрон. Дар зейли ин оя мебинад аз чавоне сухан ба миён омадааст ки назди Паёмбар меояд ва чизеро эътироф мекунад.

Чашмонаш барқ мезанад ва дар ҷои худ меҳкӯб мешавад. “Худоё! Пайдо кардам. Мамнун Худоё.” Эҳсос кард Худованд дуъои ӯро ки се рӯзу шаб бо илтимос дархост мекард, иҷобат фармудааст. Ў нишони роҳи тавбаро аз Худованд хоста буд.

Мусайиб гуруснагиро раҳо мекунад ва ба дунболи мутолиъаи

Муҳофири Биҳишт

достони он ҷавон, беш аз 30 саҳифа боз мекард ва машғули хонадн мешавад. Мебинад вақти намози субҳ аст. Ҳамаи сафаҳатро захира мекунад ва кифу шоржари лаптопро бо миқдоре пул ки дар кисаи дигар либосаш буд, бармедорад ва бар рӯй панҷаи по, аз роҳорав мегузарад ва ворида сахнаи ҳавли мешавад. Кифашро ба дӯш меандозад то тезтар ҳаракат кунад ва аз хона хориҷ шавад ва ҷаши касе ба ҷашмонаш наҷфтад ки наметавонад таҳаммул кунад. Ҳолати касеро дорад ки ба маъмурияти меравад. Ногоҳ ҷароғи утоқи аз хона рӯшан мешавад. Мусайиб медавад ва ҳудашро ба дар мерасонад ва дарро боз мекунад ва аз он тараф, бо калид мебандад ки забонаи қуфл садо накунад. Чанд қадам аз хона дур нашуда ки садои азон баланд мешавад. Ба масҷид меравад ва намозашро онҷо меҳонад. Баъд аз намоз, тилифони ҳамроҳашро ба садо дар меояд. Аз хона аст. Гӯё дарёфтани он ки ӯ ба хона рафтааст, аммо ӯ посух намедихад. Шарм дорад аз шунидани садои онон ва инки онон садои ӯро бишнавад.

Дар масҷид менишинад ва то наздики тулуъ тамоми он саҳифотро меҳонад. Оҷни дасғири ӯ мешавад мочарое аст марбут ба ҷавони кафандузде дар замони Расули Худо саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам. Он сафаҳотро меҳонад, аммо кунҷковиаш бештар мешавад. Тасмим мегирад масъаларо аз касе ҷӯё шавад. Танҳо касе ки ба назараш меомад муъаллими чанд соли пеши ӯст ки ҳанӯз ҳам гоҳе бо ӯ иртибот дорад. Мусайиб ба дониши ӯ эътимод дорад...

Мусайиб ғарқ дар ин мочарост ва ба он меандешад ва намедонад чи вақт ба дари хонаи муъаллимаш расидааст. Аз зухр гузаштааст ва киф бар дӯш дорад. Кам кам ёдаш меояд ки субҳ тасмим гирифта буд то сикҳати ин мочарои шигифтро аз касе ки ӯро ба дониш ва биниш мешиносад, бипурсад. Гарчи ақлаш ҳеҷ чизро инкор намекунад ва қалбаш бар он гувоҳи меод; Ҷароки ноумед аз раҳмати Худо кофир аст ва низ инки Худованд бо илми ба заъфи бандагонаш, тавбаро қарор додааст.

Ӯ бо ҳудаш меғӯяд: Бад мавқе омадам. Ё дар хона аст ва истироҳат мекунад ё ҳанӯз аз роҳ нарасида.

Муҳофири Биҳишт

Дар тардид қадам мезанад ки мебинад муъаллим бо ҳамон кифи сода, вале тамизаш аз сари кӯча ба сӯй хона меояд ва ўро ҳам дидааст. Мусайиб бо ҳолати истиқболгуна ба ў наздик мешавад ва салом медиҳад.

Салом алейкум. Ҳоли шумо хуб аст? Бубахшен бад мавқеъ музоҳим шудам. Фақат як суъоли хурд доштам.

Ў мегӯяд: На музоҳим нашудӣ. Бифармо манзил. Лукмаи ноне пайдо мешавад бо ҳам бихурем.

Мусайиб: На мамнун. Лутф доред. Музоҳим намешам бештар аз ин. Вақте имрӯз мутолеъа мекардам ки ба достоне аз замони Паёмбар расидам. Рӯм нашуд тамос бигирам ва тилифонӣ музоҳиматон бишавам. Ин буд ки ба хидамти шумо расидам. Достони он касеро хондам ки ба Бухлули Наббош маъруф аст ва пеши Паёмбар меояд ва эътироф ба гуноҳ мекунад ва идомаи қазия. Оё ин ривоят дар манобеъи ҳадисӣ ҳаст ва воқеъан ҳамчуни иттифоке афтода?

- Бале Мусайиб. Чунин шахсе дар замони Расули Худо будааст. Қазия аз ин қарор аст ки:

Чавоне ки номи ў дар торих дақиқ зикр нашуда, вале ба Бухлули Наббош машҳур аст ва бархӣ ҳам номҳои ғайри машхуреро дар бораи ў гуфтаанд, бо нола ва зории фаровон худро ба хонаи Паёмбар мерасонад. Аз тариқи яке аз асҳоб, иҷозаи ҳузур меҷӯҳад. Паёмбар ба ў иҷоза медиҳад. Ў бо дидани рӯй мубораки Расули Худованд гириаш шиддат мегирад ва забонаш банд меояд. Наметавонад сарашро боло кунад ва арзи ҳол намояд. Паёмбар мепурсад ки чи шудааст?

Ў мегӯяд: Гуноҳе муртакиб шудаам ки бисёр шадид ва бузург аст ва оташи дӯзахро ба худ наздик мебинам ва мепиндорам Худованд маро набахшад.

Паёмбар мепурсад: Оё ба Худованд шарик варзидаи ё касеро куштаи?

Чавон мегӯяд: На фидоят шавам. На шарик варзидаам ва на

Муҳофири Биҳишт

қатле муртакиб шудаам, вале ... вале амон аз гуноҳам! Гуноҳам нобахшуданӣ аст ва дубора, гиря ӯро гирифт.

Паёмбар дар ҳоле ки каме мутаъаччиб шуда буд, фармуд: Пас гуноҳои ту агар ба бузургии кӯҳҳо бошад, Худованд хоҳад бахшид.

Чавон гуфт: На Расули Худо. Гуноҳи ман аз кӯҳҳо ҳам бузургтар аст!!

Паёмбар фавран фармуд: Агар гуноҳи ту ба андозаи заминҳо ва дарёҳо ва сангрезаҳо бошад ва тавба кунӣ, Худованд онро хоҳад бахшид.

Чавони ночор, боз гуфт: Гуноҳи ман ё Расулulloҳ! Аз ин ҳама бузургтар аст! [Ва ба нишони тарс ва пушаймонӣ сар мечунбонд.]

Паёмбар пешонӣ дар ҳам кард ва фармуд: Эй чавон! Агар гуноҳи ту ба андозаи осмонҳо ва ситорагон ва ба бузаргии Арш ва Курсӣ ҳам бошад, аз сӯй Худованд қобили бахшиш аст.

Аммо чавон мусиррона ба ҳарфи хеш идома дод ва боз сухани девонавор ва нороҳаткунандаашро такрор кард: Гуноҳи азими ман, аз Арш ва Курсӣ ва осмонҳо ҳам бузургтар аст. Маъсияти ман Арш ва Курсиро ба ларза даровардааст! Намедонам чи кунам эй Расули Худо! Вале медонам ки Худованд маро намебахшад. Медонам.

Бо шунидани ин ҷумалот, осори ғазаб бар рухсори Паёмбар зоҳир шуд. Эшон бисёр хашмгин шуд ва фармуд: Вой бар ту эй чавон! Модарат ба азоят бишинад! Магар чи ғалате кардаи ки аз замин ва осмонҳо ва Арш ҳам бузаргтар аст?!!

Чавон аз хашми Паёмбар тарсид ва сураташ чийн хӯрд. Қалбаш меҳост аз сина берун бичаҳад. Бо мушоҳидаи хашми чашмони пур қувват ва рӯйи пур ҳайбати Расули Худо, меҳост ҳарфаширо бигӯяд, аммо наметавонист ва меҳост нагӯяд, аммо наметавонист. Забон боз кард ва ба тавре ки каломаш ба саҳтӣ тафҳим мешуд, бо ларзаву тарс ва гунае гуфт: Расулulloҳ! Хок бар даҳонам, кори ҳабиси ман кафандӯздӣ аст ва дар бори охир, шайтон фиребам дод ва бо мурдае даромехтам!!!

Муҳофири Биҳишт

Ҳамин ки Паёмбар мовақаъро шунид, дасти муборакашро баланд кард ва ҷавонро аз хеш ронд ва бо ғазаб ва нороҳатии шадида фарёд зад: Дур шав эй фосиқ! Метарсам оташ бар ту фуруд ояд ва маро ҳам бигирад. Дур шав ва дигар туро набинам фосиқ! Дур шав ки метарсам оташи азоби ту ба ман сароят кунад.

Паёмбар чанд мартаба калимаи безорино бар забон овард ва ўро чун шайтонкӣ заъиф аз худ ронд.

Ҷавони рӯ сиёҳ ва беиффат, заччазанон аз Паёмбар фосила мегирифт ва наъраҳои хафашуда мекашид. Аз пушти пардаи ашк, Паёмбарро медид ки бо танаффур ба ў менигарад ва тамоми вучудашро хашм ва инзичор гирифта аст ва бо дасти муборакаш аз ў безорӣ меҷӯяд. Рӯяш ба сӯи Расули Худо буд ва нишаста, ақаб мерафт то ба дар расид. Дар баробари Расули Худо даранг набояд мекард ва бояд ба суръат хориҷ мешуд, аммо ба кучо ва ба кадом сӯ? Гӯи руҳ дар бадан надошт ва ҷисми неруманд ва ҷавонаш ба ҷасадӣ мурда бадал шуда буд! Паёмбар ўро ихроҷ карда ва ронда буд. Ба заҳмат ҷаҳорсути баданашро аз замин баланд кард ва дарро гушуд ва рафт ва гум гашт.

Ҷавон хашми Худоро дар чехраи фиристодаи Худо дид. Ҳоло дақиқан доништа буд ки кораш тамом аст. Умеде ба бахшиш нест. Дод мезад ва метарсид. Дасту пош моли ҳудаш набуд. Ба нокуҷо мерафт. Бесару сомон. Бедилу дармон.

Қувватӣ бардошта –барнадошта, занҷири баланде баргирифт ва сар ба биёбон ниҳод ва худро ба доманаи кӯҳе расонд. Дастон ва гардани худро ба занҷир кашид ва баст то ғулу занҷири қиёматро пеши ҷашми худ бубинад. Худро мезад ва мегирифт. Шаб мешуд ва рӯз меомад ва ў ҳамчунон дар ҳоли рӯзи аввал буд.

Наздикони Паёмбар мочарои ўро ҷӯён шуданд ва ҳазрати Расули Акрам саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам ба иттилоъи онон расонданд. Ишмеъзор ва инзичоре аз вучуди ин ҷавонаки нодон дар қалби ҳама роҳ ёфта буд.

Фарёдхояш дар шабҳо ҷунбандагонро метарсонд. Рӯзҳо садояш

Муҳофири Биҳишт

ба кӯҳ мепечид ва пажвок меёфт ва гоҳ ба гӯши чӯппоне ки аз он наздикӣ мегузашт, мерасид.

Чавони маъсиятзада, худро бо занҷир ба сахраҳо баста ва зиндагиро бар худ ҳаром карда буд то гӯшае аз ҷаҳаннамро бар худ бичашонад ва аз Худованд талаби баҳшиш мекард ва аз оташ ва гурзҳои гарони азоби ӯ ваҳшатзада буд.

Офтоб сураташро сӯзонда ва монанди амалаш, тира карда ва гуруснагии фаровон, пӯшташро ба устухон расонда буд. Кор бар ӯ бисёр сангин буд; Чаро ки аз шиддати ин маъсият, гӯи умед ба баҳшиш надошт ва низ намедонист ки Худованд ҳатто ба сухани ӯ гӯш медиҳад ё на? Чи расад ба онки ӯро бубахшад ё набахшад! Онгуна ки Паёмбари Худо ӯро дур сохта буд, баъид менамуд ки саранҷом ҷуз дарраҳо ва ҷонаҳои азоби дӯзах дошта бошад. Дигар хиёли биҳишт ҳам барои ӯ даст ноёфтани менамуд.

Наздик ба чихл рӯз, ин чавон Худоро меҳонад ва дархости баҳшиш мекард ва ҳок бар сару рӯи худ мерехт. Дар ҳамин рӯзҳо буд ки Паёмбар салавотуллоҳи алайҳи ва олиҳи асҳобро садо заданд ва ҳоли ин чавонро ҷӯё шуданд ва фармуданд: Дар бораи он чавони маъсияткор, Худованд ояе бар ман нозил фармудааст ва он башорате аст барои ӯ. Акнун аз ӯ хабаре доред? ӯ дар кучост?

Бархӣ аз ёрон арз карданд: Бале ё Расулulloҳ! Он чавонро дидаем ки сар ба кӯҳ гузошта ва худро бо занҷирҳо баста ва шабу рӯз нола ва фиғон мекунад ва истиғфор менамояд.

Паёмбар саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам, аз он лабхандҳои ширини ризоят бар руҳашон нишаст ва ирода фармуданд ки худ ба дидори он чавон бираванд ва башорате ки Худованд ба ӯ додастро бар ӯ бихонанд. Ин буд ки ба ҳамроҳи ҷамъе аз асҳоб равонаи он кӯҳ шуданд. Чавонро дар ҳамон ҷо диданд ва азми боло рафтан намуданд. Лаҳзоти ширине барои Паёмбар ва асҳобашон буд. Муждаи ҷаннат кам чизе нест ва рӯзҳо бояд бар он бигзарад то мухотаби он бифаҳмад ки ба чи чизе мужда дода шудааст!

Чавони ранҷур бо дидани Расули Худо забон ба табиру тасбиҳ ва

Муҳофири Биҳишт

тахмид гушуд. Хечгоҳ бовараш намешуд дигар битавонад Расули Худоро дидор кунад. Ин умед дар дилаш мурда буд ки рӯзе Расули Худо ҳатто ба рӯи ӯ нигоҳ кунад, аммо ҳоло Расули Худо ба дидори ӯ омада буд! Бо сурур ва оромиш ва ризоят. Хурдтарин асаре аз он ғазаби Илоҳӣ дар сурати нозанинаш набуд.

Ба зехнаш меомад: Он хашми малакутӣ кучо рафт? Яъне Худованд маро бахшидааст?! Магар мумкин аст? Худоё чи мебинам? Чи мебинам?

Паёмбар ки нафаси муборакашро тоза мекард, муқобили ҷавон истод ва сипас зону хам кард ва нишаст ва ғубор аз рӯи ҷавон баргирифт. Ҷавон меларзид ва ашк мерехт. Сараш аз реъшаи тан, монанди солхӯрдагон боло ва пойин мепарид. Ғарқи ҳаяҷон буд. Ҳамон дасте ки бо хорӣ ўро берун ронда буд, имрӯз занҷирхоро аз гардан ва дастҳояш мегушуд ва ўро озод мефармуд. Сипас бо ӯ гунае рафтор мекарда ки гӯи ҳеҷ гуноҳе муртакиб нашудааст.

Ҷавон дар дилаш мегузашт: На ... ин рафтор наметавонад ҳомили ваъдаи азоб бошад. Ин рӯи муборак барои додани башорате, чунин гушода аст ва дастони раҳматаш, барои додани муждаи хуш, навозишам мекунад. Пас он сояи ваҳмовари азоби Худованд кучо рафт?!

Паёмбар ба он ҷавон мефармояд: Эй ҷавон! Башорат бод бар ту ки Худованд туро аз оташи дӯзах раҳонид ва дар биҳишт манзил дод. Худованд ба ман ваҳй фармуд: ﴿وَالَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا فَاحِشَةً أَوْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ ذَكَرُوا اللَّهَ فَاسْتَغْفَرُوا لِذُنُوبِهِمْ وَمَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُ فَلَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ﴾ ¹; <<Ва онон ки вақте муртакиби амали зиште шаванд ё ба худ ситам кунанд, ба ёди Худо меафтанд ва барои гуноҳони худ талаби омӯрзиш мекунанд ва кист чуз Худо ки гуноҳонро мебахшад? Ва бар ончи аз гуноҳ анҷом додаанд, доништа ва огоҳона исрор намеварзанд. Подоши онон омӯрзиш аст аз сӯй Парвардигорашон ва биҳиштҳое ки аз зери он нахрҳо чорӣ аст, дар он ҷовидонаанд ва подоши амал кунандагон, некуст.>>

1 . Оли Имрон/ 135 ва 136

Муҳофири Биҳишт

Пас ба асҳобашон мефармоянд: <<Гуноҳонатонро тадорук кунед, ончунон ки ин ҷавон тадорук кард>>.

Онгоҳ ҳамагӣ ба иттифоқи Паёмбари Худо аз кӯҳ пойин меоянд, дар ҳоле ки дар андешаи ин башорати азим аз сӯй Худованд ҳастанд.

Мусайиб бо худ мегуяд: Вале он ҷавон, дар умқи ноумедӣ аз бахшиши гуноҳи бузургаш, ба раҳмати Раббул оламин умедвор буд, вагарна бо он азм ҷазм, худро ба занҷир намесупурд ва фарёди <<Илоҳӣ афв>> сар намедод. Офарин бар ӯ ки донист гуноҳ ҳар андоза ҳам ки бузург бошад, метавонад тавбае бузургтар аз он низ вучуд дошата бошад ва Худованд болотар ва бартар ва бузаргтар аз ҳар гуноҳ ва пазирандаи тавбаҳои ҳақиқӣ аст. Ӯ дар воқеъ, ба сухани Паёмбар то охирин лаҳзаи дидор, гӯш фаро дод ки фармуд: Агар гуноҳи ту ширки ба Худо ва қатли амдии мусалмоне набошад, дар дунё, қобили бахшиш ва ҷуброн аст.

Ӯ хеле хуб инро фаҳмида буд ки гуноҳаш қобили афв аст, аммо на ба ин содагиҳо ва на ба ин зудихо. Инро аз мизони ҳашми Расули Худо ки таҷаллии мустақимми ҳашми Худованд буд, дарк кард. Хулқи азими Паёмбари аъзам, таҷаллии комил ва заминай сафоҳати рубубӣ аст ва он ҷавон инро дониста буд. Воқеъан ҷавони хушёр ва тезбине будааст ин одам! Аз мизони ғзаб, пай ба чигунагии тавбаи хеш бурд ва ин ҳидояти Худованд дар ҳаққи ӯ буд ва лутфе ки Худованд дар ҳаққи тамоми гуноҳкорон мекунад, агар азми тавба кунанд! Худованд ҳар тавбакунандаеро ба тавба роҳ менамояд то ҳам зуд бозгардад ва худро бадбахт накунад ва ҳам агар бознагашт ва худро бадбахт кард, бахонае барои ба таъхир андохтани тавба надошта бошад! Ин суннати Худованд, аз рӯзе ки Одами абулбашар лағзид ва сипас роҳи табаашро аз Худованд омӯхт ва бозгашт, то охари дунё по бар қост.

Дар рӯзгори Паёмбар, мардумон, ба ҳубӣ охиратро дарк мекарданд ва азоби онро наздик медиданд. Хушо ба ҳоли касоне ки пас аз иртиқоби маъсият, тарс аз азоби дӯзах, барашон медорад ва зиндагиро бар онҳо ҳаром мекунад. Яқини хубе ба охират доштанд ва гӯйи онро медиданд ва гармои оташашро ҳис мекарданд; Ва он

Муҳофири Биҳишт

чавон, бо он тавбаи мунҳасир ба фардаш, ба қавли Худованд дар Қуръон, ба воқеъ аз амал кунандагон буд ва подоши хешро ҳам гирифт ﴿وَنِعْمَ أَجْرُ الْعَامِلِينَ﴾.

Мусайиб дар ҳоле ки ба тавзиҳоти поёнӣ маъллим гӯш медиҳад, тамоми ин афкор аз зехнаш мегузарад. Сипас аз инки вақти муъаллимро гирифтааст узрхоҳӣ ва бо этиоом ва ташаккури фаровон аз ӯ Худоҳофизӣ мекунад ва чудо мешавад.

Аммо пас аз чанд лаҳза оқои маъуллим ўро садо мезанад ва мегӯяд: “Ту чавони хубе ҳастӣ. Имрӯз катар касеро монанди ту мебинам. Меҳоҳи туро ба сарчашмаи маъорифи Ислом роҳнамоӣ кунам?”

Мусайиб барои бори аввал пас аз ин чанд рӯзи мултаҳиб, лабҳанде бар лабонаш зоҳир мешавад. Умеди ғарибе дар қалбаш роҳ меёбад ва сангинии дасти ёрӣ ва ҳидояти Худовандро бар шонааш эҳсос мекунад. Бедаранг мегӯяд: Бале... аммо, аммо ман ҳанӯз омода нестам. Бояд Худованд манро бибахшад то ба маъорифи Исломи даст пайдо кунам.

Оқои муъаллим ба ӯ мегӯяд: Чаро омода нестӣ?

Мусайиб гуфт: Ростаҳ..., росташ ба фикри тавбае аз ҷинси тавбаи он чавонам. Фикр мекунам ин тавба агар набошад ман ба ҳеҷ чӣ намерасам.

Муъаллим: Аҳсант писарам. Пас ман ба ту чизе ёд медиҳам ки аз ҳамин имрӯз анҷомаш бидеҳ. Баъд аз ин кор, ҳар вақт ки эҳсос кардӣ сабуктар шудӣ ва ба андозаи лозим изҳори пушаймонӣ ва иноба кардӣ ва тавбаат комил шуда, пеши ман биё то китобе ба ту бидиҳам ва касеро ба ту муъаррифӣ кунам ки ба ростӣ ганҷи гумшудаи мусалмонони ҷаҳон аст!

Ин ҷумла, дар гӯши Мусайиб мемонад, аммо ӯ зехнаш ба шиддат даргир ва равонаш ба саҳтӣ маҷрӯҳ аст.

Муъаллимаш идома медиҳад: Шунидам аз марди бузурге нақл карданд ки ба чавоне монанди ту тавсияе мекард ва мазмуни он тавсия ин буд: “Ба биёбоне бирав ва касе ҷуз ту дар онҷо набошад.

Муҳофири Биҳишт

Сипас вузу бисоз ва онгоҳ дастҳоро то оринҷ ва поҳоро то зону бараҳна кун ва бар хок бияфт ва рӯятро бар хок бинишон ва гиря кун ва аз Худованд бихоҳ ки аз ту даргузарад. Сипас дубора ба коре ки тавфиқи анҷоми онро наёфтаи мубодират кун; То ба лутф ва раҳмати Худованд ба анҷоми он муваффақ шавӣ.” Бирав ҳамин корро кун. Ман ҳатм дорам ки ин азми ту ба ҳамроҳи ин амал, муқаддамаи хубе барои **бозгашт ба Ислом** хоҳад буд...

Аз он лаҳза Мусайиб танҳо ба ин меандешид ки ба кучо биравад ва чи кунад ки монанди Бухлӯл, Худованд аз гуноҳаш даргузарад. Ин аст ки тасмим мегирад ба биёбонӣ наздик биравад ва дастҳоро то оринҷ ва поҳоро то зону бараҳна кунад ва бар хок бияфтад ва ҳар чи метавонад зорӣ кунад то магар Худованд ба ӯ раҳм кунад ва аз гуноҳи ӯ даргузарад ва нишонаҳои раҳмати хешро бар ӯ ошкор созад ки ба ростӣ Худованд роҳи тавбаро ба ҳар тоъибе менамояд ва қодир аст то нишонаҳои раҳмати хешро пас аз онки бар ӯ ғазаб кардааст, бар ӯ бинамояд.

Ва дурудҳои бепоёни Худованд ва ҷаҳониён бар Паёмбари Ислом ки ҳарорати ҳузури гармаш дар миёни мардум, ҳанӯз пас аз қарнҳо, умедбахши мусалмонон ва раҳойи бахши фурумондагон ва тасаллии қалбҳои фисурда ва нерубахши тобони Иллатлоҳ аст...

Салом бар азизонам ки боъиси саршикастагӣ ва шармандагии шумо шудам ва рӯзҳои зиёде ташаннӯҷ ва аъсобхурдиро бар хонаи оромамон мусаллат кардам ва бо фисқи худ ҳамаи чизро бар ҳам задам ва зиндагиро ба коми шумо талх намудам. Медонам ки чизе аз ман сар зад ки интизораширо надоштед ва ҳаробӣ ва фасоде ба бор овардам ки таваққулашро аз ман надоштед ва ҳамин ғайр мунтазира будан, шуморо доғон кард. Хубони ман! Ончи навиштам ва шумо хондед, шарҳи ҳоли зори ман буд дар ин чанд рӯзи охир. Онро мабсут навиштам ва дишаб дохили ҳавли андохтам ва ба роҳи худам рафтам. Хостам аз ҳолам беҳабар набошед ва бидонед ба кадом сӯ меравам. Медонам ки то алон нигарони ман будаед, вале аз ин лаҳза хоҳиш мекунам ором бошед. Акнун ки номаамро меҳонед,

Муҳофири Биҳишт

эхтимолан ман дар биёбоне дар ҳамин наздикиҳо ҳастам, аммо аз шумо хоҳиш мекунам суроғе аз ман нагиред ва маро ба ҳоли низори худам вогузоред то бо рӯйи сапед ва тавбаи пазируфта шуда ва домонӣ пок ба маъман ва маъвойи хеш, яъне хона бозгардам. Қасд кардам ки монанди он ҷавони хушфикр дар замони Расули Худо, тавбаи ростин дошта бошам. Аз шумо меҳоҳам барои оромишам дуъо кунед ва мунтазири ман бимонед; Чаро ки агар Худованд бихоҳад ва маро бибахшад, ба зудӣ боз мегардам. Худо ниғаҳдор

Фидои шумо; Мусайиб.

Инки, ҳафтаҳо аз навиштани ин номаи хотирангез ва монданӣ ба хонаводаам мегузарад. Ёдоварии он рӯзҳо ҳам талх аст ва ҳам ширин. Аммо дар ин лаҳза, шириниаш бароям бештар аст; Чароки ёдовари сире аст ки ман аз кунҷи зиндони нафс то раҳойи дар уқёнуси ҳидоят тай кардам. Дар шигифтам аз инки чигуна гуноҳӣ як азми ҷиддӣ барои тавба, метавонад инсонро аз пасттарин ҳолат ба бехтарин роҳҳо раҳнамун шавад.

Пас аз онки тавсияи муъаллими хубамро амали кардам ва дар худ эҳсоси сабукӣ намудам, зехнам каме фориғ шуд ва оромиши бештаре гирифтам, ба сӯяш бозгаштам. Ў маро ба ҷаҳонӣ тоза ва малакутӣ ворид сохт ва маро бо китобӣ бузург, “ба Ислом бозгардонд”. Имрӯз маънои он ҷумлаи дупахлӯйи ӯ дар он рӯзро мефаҳмам ки: Ин тавба муқаддамаи хубе барои “Бозгашт ба Ислом” аст. Ҳамчунин баъдҳо ӯ ба ман гуфт: Розӣ пазириши тавбаи ту он буд ки ба тавсияи ҳазарти аллома амал кардӣ. Ман онро ба воситаи яке аз шогирдони эшон омӯхта будам ва ба ту гуфтам.

Ман пас аз ҳудуди ду моҳ ба домони хонавода бозгаштам, аммо бо дастӣ пур. Ҷавони дигаре шуда будам. Ба сӯй онон бозгаштам дар ҳоле ки мунтазирам буданд ва маро бахшида буданд. Ман низ покиза ва тавба карда ва муъаттар ба атри маъорифи ноби Исломи холис ва ноб ба хона бозгаштам. Ба сӯй онон бозгаштам дар ҳоле ки “Мусалмон” будам ва ҳадяи арзишманд ба армуғон оварда

Муҳофири Биҳишт

будам. Ба гуфтаи худи онҳо, бозгати ман барои онҳо ба манзалаи “бозгашти онон ба Ислом” буд. Имрӯз падар, модар ва бародаронам бо ман ҳамакида ҳастанд ва баҳадулиллоҳ дар қорвони умедбахши заминасозӣ барои ҳукумати имом Маҳдӣ алайҳи салом дар ҳаракатанд.

Ҳаминки чавонон ва навҷавонони зиёдеро мешиносам ки ташнаи чуръаи ҳақиқат ҳастанд. Аммо ба он даст намеёбанд. Тасмим дорам монанди он марди хуб ки маро бо китоби “Бозгашт ба Ислом” ва нависандаи бемонанди он, аллома Мансури Ҳошимии Хуросонӣ ва нахзати поку муқаддасе ки бар пояи омӯзаҳои ноб ва ноёби ӯ аз Исломи ростин ба роҳ афтодааст, ошно кард, ман ҳам, ингуна ҷавонро, фориғ аз ҳаёхуи ҷаҳон ва фориғ аз тарсҳо ва нигарониҳо ва муҳофизакориҳои вайронгар, бо нахзати бузурги <<Бозгашт ба Ислом>> ошно созам.

Оре, дуруст аст ки ман суроғи муъаллимам рафтам ва аз ӯ суъоле пурсидам, аммо ӯ буд ки ташхис дод вақташ аст ва бояд маро аз ҷаҳл наҷот диҳад ва ба дониш бирасонад ва аз ториқӣ бираҳонад ва ба нур бирасонад. Ин ӯ буд ки ташхис дод ман ташнаам ва гуруснаам ва меҳонам бандаи Худо бошам. Ӯ буд ки ташхис дод ман душмани Худо ва душмани халифаи Худо ва душмани заминасози ҳукумати халифаи Худо нестам; Ва албатта ин ӯ буд ки ин ҷасорат ва ҷуръатро ба худ дод то ҳама чизро ба ман бигӯяд, дар ҳоле ки ман ўро ба таври комил мешинохтам ва агар аҳли душманӣ бо нахзати ҷаҳонии заминасозӣ барои Маҳдӣ будам, метавонистам ўро ба дардисар биандозам; Чароки имрӯз, ҷаҳон бо заминасозоне барои хуруҷи Маҳдӣ мушқил дорад; Чароки бо худи Маҳдӣ ба унвони халифаи Худованд дар замин мушқил дорад; Чароки асосан бо ҳукумати Худо ва худи Худованд мушқил дорад; Чароки ҳар панҷ қора бо замоъимашро шайтон идора мекунад ва ӯ бо Худо мушқилоти асосӣ дорад!!

Аммо муъаллим бо шучоъат ва албатта оқилона ва муҳтотона пеш рафт ва оҳиста оҳиста ҳамаи чизро ба ман гуфт. Вақте инро мегӯям хандаам мегирад. Тавре мегӯям “муҳтотона” ки гӯи асрори маҳф

Муҳофири Биҳишт

ва мағуӣ яке аз сервисҳои иттилоъоти дунёро меғуфтааст!! Дар ҳоле ки ӯ танҳо аз Исломи ростин ва ҳукумати халифаи Худо ва заминасози ин ҳукумат сухан гуфт ки чизе ҷуз барномаи рӯшан ва рост ва дурусти Исломи ростин барои замин нест; Он ҳам дар кишваре ба истилоҳ Исломи!! Бо ҳукумате ба қавли маъруф Исломи ва мардумӣ масалан шиъа ва имоми замони!!

Оре, ман дар ҳамин ҷойе ҳастам ки он муъаллими хуб ва содиқ ва бо ахлоқ ҳаст ва ҳар касе монанди манро ба сипоҳи фарҳангӣ Маҳдӣ мулҳақ месозад. Ман низ ҳамон корро хоҳам кард ва Худованди оламо бар он гувоҳ мегирам.

Пас Худованд! Ба ман қувваи тамйиз ва ташхисе ато бифармо то ба шукронаи ҳидоате ки арзонӣ доштӣ, бандагони толиби ҳидоятро бишиносам ва роҳ бинамоям; Ва медонам ки бар тибқи омӯзаҳои гаронқадри ҳазрати аллома, ин қувва танҳо ба касоне дода мешавад ки парҳезкор бошанд. Чи онки фармудаи: **﴿إِنْ تَتَّقُوا اللَّهَ يَجْعَلْ لَكُمْ فُرْقَانًا﴾**¹. Пас пеш аз ҳар чизе аз ту меҳоҳам ки маро бар алайҳи нафсам ёрӣ фармойи ва ин авҷоти муборақро василае барои пирӯзии ҳамешагӣ, бар нафси ҳамеша аммора, қарор диҳӣ. Ба лутф ва раҳматат эй меҳрубонтарини меҳрубонон!

Оре, ба тавфику ёрии Худованд онқадр таблиғ ва иттилоърасонӣ мекунам то ин шоъ Аллоҳ касе намонад ки номи “наҳзати Бозғашт ба Илом” ро нашунида бошад ва касе намонад ки ташнаи ҳидоят саъодат ва хоҳони мағфират ва ризвони Худо ва биҳишти ӯ бошад, вале ҳазрати Мансури Ҳошими Хуросонӣ, он нобиғаи замон ва парчамдори Илом ва умеди мусалмононро нашнохта бошад ва ин сухани бисёр расову рӯшан ва пиростаи ӯро нашунида бошад ки мефармояд:

<<Эй бародарон! Аз хоби ғафлат бедор шавед ва барои зиндагӣ пеш аз марг андухтае фароҳам созед, пеш аз онки фурсатро аз даст бидихед ва монанди порасанге бар замин сард ва саҳт шавед! Намабинед ҳешовандони худро ки яке пас аз дигарӣ мераванд ва ба сӯй гӯрҳо бардошта мешаванд?!

1 . Анфол/ 29

Муҳофири Биҳишт

Оё онон аз гӯшт буданд ва шумо аз оҳанед ё маргро бо онон хусумате буд ва бо шумо рафоқате аст?! Чунин нест, балки шумо низ монанди онон меҳуред ва монанди онон меҳобед ва монанди онон маҳкум ба маргед; Дар соҳате ки намедонед аз шаб аст ё аз рӯз ё дар наздик аст ё дар дур, вале медонед ки фаро мерасад; Пас ҳамаи бофтаҳотонро панба мекунад ва ҳамаи нақшаҳотонро нақши бар об; Монанди сафолае ки ногаҳон аз даст бияфтад ё ойинае ки санг дар он ояд; Бо орзуҳое ки аз ёд мераванд ва корҳое ки нотаом мемонанд ва ҳасрате ки ҳучум меоварад ва ваҳшате ки муставлӣ мешавад!

Пас оё дунё монанди ҳубобе нест ки кӯдакӣ бозиягуш дар он дамида ва ба парвози он хурсанд аст, дар ҳоле ки онро бақоёе нест?! Ё дӯстӣ барфин ки ба чӯб ва сангрезааш ораста, чунонки гӯи дӯстӣ зинда аст, дар ҳоле ки бо офтоб зуб хоҳад шуд?!

Бегумон дил бастан ба нопоядори хислати кӯдакон аст; Пас шумо ки бузургсолонед чаро дилбастваи дунёед?! Оё айб нест бар шумо ки бо ин қоматҳои дароз дар пайи чархӣ гардун давонед?! Бигзоред ин бозиро барои кӯдакон ва барои касоне ки монанди кӯдаконанд; Чароки шумо бузургед; Чунонки раҳгузароне ки соҳате бар канори бозигоҳи кӯдакон фуруд оянд, пас ба бозии онон бингаред ки чигуна бар ҳам меҷаҳанд ва сипас бархезанд ва бираванд!

Ба ростӣ меғӯям ки дунё барои шумо нест ва шумо барои он нестед. Оё намебинед ки чигуна аз шумо гурезон аст чунонки гӯи ҷузומиёнед?! Пас бигзоред онро барои касоне ки дар сар савдои охират надоранд; Чароки он насиби онон аз айш аст; Монанди чуръаи оби шӯр дар машкӣ тафтида ки ташнагиро фуру наменишонад! Чи фарке дорад барои шумо ки устухони афтода дар рохро яаге бардорад ё гурбае бибарад дар ҳоле ки шуморо ба он ҳоҷате нест?! Худро аз дунё беғам созед ва ба охират машғул доред; Чароки анқариб

Муҳофири Биҳишт

дунё мегузарад ва охират фаро мерасад ва чун охират фаро расад гӯи ҳаргиз дунёе набудааст! Аз дунӯ ба чизӣ андак ки шикамро аз дард ва танро аз сард бираҳонад басанда кунед ва неруятонро барои охират бигзоред! Мабодо бибинаматон ки гирифтори дунёед ва вақте барои охират намеёбед! Бибинаматон ки бар сари дунё бо ахлаш низоъ доред ва устухон аз даҳони сагон мерабодед! Мабодо бибинаматон ки барои пул ҳирс мезанед ва кулоҳ аз сари ин ва он бар медоред! Чи мекунад бо ин пул ки бар рӯи он нақши бутон аст ва аз ламси он вузу бояд гирифт?! Гӯи лаънат бар он навишта шуда ё нахваст дар он мустатир аст! Чи бисёр хунҳо ки барои он рехта шуда ва чи бисёр ашкҳо ва обруҳо! Биҳиштро бо он савдо кардаанд, дар ҳоле ки баҳои тухми мурғ ва равғани наботӣ аст! Оё касоне ки онро бар рӯи он анбоштаанд чуз дар порчае печонда мешаванд ки шумо печонда мешавед ва чуз дар сӯрозе андохта мешаванд ки шумо андохта мешавед?! Пас бо онон рақобат накунад ва неруятонро зойеъ нагардонед, бал рақобат кунед бо парҳезкорон барои расидан ба биҳишҳое ки гоме дар онҳо аз дунё ва ҳар чи дар он аст беҳтар аст! ...>>¹

Бо наҳзати

«Бозгашт ба Ислом»

ошино шавед.

1 . Пойгоҳи иттилоърасонӣ, гуфтори 116

Пойгоҳи иттилоърасонӣ дафтари ҳифз ва нашри осори Маисури Ҳошими Хӯросонӣ ҳафизаҳуллоҳ таъоло

* Лутфан бар рӯи линки мавриди назари худ клик кунед.

Лутфан назари
бар

Саҳифаи фејбуки
пайгоҳ

Саҳифаи гузаштани
пайгоҳ

Саҳифаи канали
телеграм пайгоҳ